

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4754-4755/2565

พนักงานอัยการจังหวัดสระแก้ว โจทก์ นางสาว น.โจทก์ร่วม นาย ว. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 189, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 84, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 371, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 62, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 39, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.พ.พ. มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.อ. มาตรา 40

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานร่วมกันช่วยเหลือผู้อื่นซึ่งเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดเพื่อมิให้ถูกจับกุม ตาม ป.อ. มาตรา 189 นั้น ข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมคงได้ความเพียงพอ ขณะที่จำเลยที่ 6 โทษศัพทให้ ช. ขับรถของ ญ. ซึ่งเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดไปส่งที่จังหวัดหนองคาย ญ. ได้หลบหนีไปที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวแล้ว โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 6 ช่วยเหลือในการหลบหนีดังกล่าวแต่อย่างใด การกระทำของจำเลยที่ 6 จึงไม่เป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 189 แม้ความผิดฐานดังกล่าวจะต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาก็มีอำนาจพิพากษายกฟ้องในความผิดฐานนี้ได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 ตามลำดับ และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 6 โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องทั้งสองสำนวนขอให้ลงโทษจำเลยทั้งหกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 84, 91, 189, 289, 371 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 11, 62 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 72 รับอาวุธมีดและปลอกกระสุนปืนของกลาง นับโทษจำคุกจำเลยที่ 3 คดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1981/2561 ของศาลชั้นต้น ระหว่างการพิจารณา นางสาวนิภาวดี บุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของนางสาวสายันต์ ผู้ตายที่ 1 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ส่วนความผิดฐานอื่นโจทก์ร่วมไม่เป็นผู้เสียหายจึงไม่อนุญาต และโจทก์ร่วม ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทน 50,000,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 29 มกราคม 2561 ซึ่งเป็นวันทำละเมิด เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยทั้งหกให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานจำเลยที่ 1 และที่ 3 ถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นว่าจำเลยที่ 1 รับสารภาพในข้อหาฆ่าผู้อื่นไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 3 รับสารภาพข้อหาเดินทางเข้ามาและออกไปนอกราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้รับโทษต่อ จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 4 และที่ 5 ให้การในคดีส่วนแบ่งในทำนองเดียวกันว่า ไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง จึงไม่ต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม

ค่าเสียหายที่โจทก์ร่วมเรียกมาสูงเกินจริง ขอให้ยกคำร้อง จำเลยที่ 3 ไม่ให้การในคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคสาม จำเลยที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 83, 371 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, 62 วรรคหนึ่ง จำเลยที่ 6 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 189 ประกอบมาตรา 83 ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 เดือน ปรับ 4,000 บาท ฐานร่วมกันช่วยเหลือผู้อื่นซึ่งเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดเพื่อไม่ให้ถูกจับกุม จำคุกจำเลยที่ 6 มีกำหนด 6 เดือน การกระทำของจำเลยที่ 3 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ลงโทษประหารชีวิต ฐานออกไปนอกราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 2 เดือน ฐานเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 2 เดือน ฐาน (ที่ถูก ร่วมกัน) พาอาวุธผิดไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 900 บาท จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และจำเลยที่ 3 รับสารภาพข้อหาออกไปนอกราชอาณาจักรและเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ส่วนข้อหาฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ข้อหาพาอาวุธปืน (ที่ถูก ร่วมกันพาอาวุธผิด) ไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และข้อหาช่วยเหลือผู้อื่นซึ่งเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดเพื่อไม่ให้ถูกจับกุม ทางนำสืบของจำเลยที่ 3 และที่ 6 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (1) คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 เดือน และปรับ 2,000 บาท จำคุกจำเลยที่ 3 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตลอดชีวิต ฐานออกไปนอกราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 1 เดือน ฐานเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 1 เดือน ฐาน (ที่ถูก ร่วมกัน) พาอาวุธผิดไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะ ปรับ 600 บาท และจำคุกจำเลยที่ 6 มีกำหนด 4 เดือน เมื่อลงโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ตลอดชีวิตแล้ว ไม่อาจนำโทษจำคุกฐานอื่นมารวมได้อีก คงลงโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ตลอดชีวิต และปรับ 600 บาท จำเลยที่ 1 ไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นสมควรให้โอกาสกลับตนเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 2 ปี หากจำเลยที่ 1 และที่ 3 ไม่ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้นำโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1981/2561 ของศาลชั้นต้น ริบของกลาง และให้จำเลยที่ 3 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 2,050,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 29 มกราคม 2561 ซึ่งเป็นวันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ ข้อหาอื่นสำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 6 ให้ยก กับให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 ที่ 4 ที่ 5 โจทก์อุทธรณ์โดยอธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงภาค 2 ซึ่งได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุด รับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง โจทก์ร่วมและจำเลยที่ 6 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาแก้เป็นว่า ลงโทษจำเลยที่ 3 ตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, 62 วรรคสอง ฐานออกไปนอกราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต และฐานเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ปรับกระทงละ 1,000 บาท ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงปรับกระหนงละ 500 บาท เมื่อรวมโทษทุกข้อหาแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 3 ตลอดชีวิต และปรับ 1,600 บาท จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 83 อีกกระทงหนึ่งด้วย จำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 84 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ให้ลงโทษประหารชีวิตจำเลยที่ 4 และที่ 5 การกระทำของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 6 เป็นความผิดหลายกรรม ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และลงโทษจำเลยที่ 6 ฐานเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ให้ประหารชีวิตจำเลยที่ 1 และที่ 6 ลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 6 เดือน จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพเฉพาะข้อหาฆ่าผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน แต่เมื่อรวมโทษทุกข้อหาแล้วให้ประหารชีวิตจำเลยที่ 1 สถานเดียว คำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 6 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 6 ฐานเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตลอดชีวิต แต่เมื่อรวมโทษทุกข้อหาแล้วให้จำคุกจำเลยที่ 6 ตลอดชีวิตสถานเดียว ให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 ถึงที่ 5 ร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 2,050,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 29 มกราคม 2561 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์สำหรับคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ นอกจากนี้ก็แก้ไขเป็นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ที่ 4 ถึงที่ 6 ฎีกา ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ทนายจำเลยที่ 1 และที่ 2 ยื่นคำร้องว่าจำเลยที่ 2 ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2565 ปรากฏตามสำเนามรณบัตรท้ายคำร้อง โจทก์รับว่าเป็นความจริง ศาลฎีกาเห็นว่า เมื่อจำเลยที่ 2 ถึงแก่ความตาย สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (1) จึงให้จำหน่ายคดีจำเลยที่ 2 เสียจากสารบบความ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติได้ว่า จำเลยที่ 1 ทำงานเป็นลูกจ้าง ในตำแหน่งพนักงานขับรถ จำเลยที่ 4 เป็นนายกเทศมนตรี และเคยรับราชการทหาร จำเลยที่ 5 เป็นสมาชิกสภาจังหวัด เคยรับราชการทหาร และเป็นน้องของจำเลยที่ 4 จำเลยที่ 6 รู้จักกับจำเลยที่ 5 ตอนเข้าร่วมชุมนุมกลุ่มมวลชนคนเสื้อแดง ส่วนนางสาวสายันต์ กับนายพิพัฒน์ ผู้ตายทั้งสองเป็นสามีภริยากัน โดยนางสาวสายันต์ ผู้ตายที่ 1 มีตำแหน่งเป็นที่ปรึกษาของจำเลยที่ 4 ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง มีคนร้ายหลายคนเข้าไปในบริเวณบ้านของผู้ตายทั้งสองแล้วร่วมกันใช้มีดเป็นอาวุธแทงผู้ตายทั้งสองจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย คดีของจำเลยที่ 3 ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกตลอดชีวิต จำเลยที่ 3 ไม่ได้ฎีกา จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 คงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยประการแรกตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 เป็นคนร้ายที่ร่วมกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 หรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสามปากเบิกความและให้การสอดคล้องยืนยันตรงกันว่า ภาพคนร้ายจากกล้องวงจรปิดที่บ้านทีกไว้ได้ในขณะที่กลุ่มคนร้ายกำลังวิ่งหลบหนีหลังจากที่ร่วมกันฆ่าผู้ตายทั้งสองบริเวณบ้านที่เกิดเหตุแล้ว คนร้ายคนที่ 2 ตามที่ปรากฏเป็นภาพเคลื่อนไหวมีลักษณะท่าทางคล้ายจำเลยที่ 1 ซึ่งมีบุคลิกลักษณะไม่เหมือนคนปกติทั่วไป เนื่องจากจำเลยที่ 1 ขาโก่งเวลาเดินขาจะกะเผลกทั้งสอง

ข้าง และจำเลยที่ 1 ชอบใส่เสื้อมีฮู้ดคลุมศีรษะ พยานทั้งสามต่างรู้จักและมีความคุ้นเคยกับจำเลยที่ 1 มาก่อน การซื้อตัวจำเลยที่ 1 ในชั้นสอบสวนซึ่งยื่นปะปนกับบุคคลอื่น พยานทั้งสามก็ยืนยันได้ ถูกต้องโดยไม่มีข้อพิรุธ บ่งชี้ได้ว่าพยานทั้งสามคุ้นเคยและจดจำลักษณะท่าทางของจำเลยที่ 1 ได้จริง แม้โจทก์กับโจทก์ร่วมจะไม่มีประจักษ์พยานที่เห็นเหตุการณ์ในขณะที่เกิดเหตุก็ตาม แต่ ภาพเคลื่อนไหวจากกล้องวงจรปิดดังกล่าวก็ถือได้ว่าเป็นพยานแวดล้อมที่ใกล้ชิดกรณีกับความผิดที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถรับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมได้ นอกจากนี้บันทึกเหตุการณ์ตามที่ปรากฏในภาพจากกล้องวงจรปิด พบว่า ขณะที่ผู้ตายที่ 1 ลงจากรถ มีสุนัขในบ้านที่เลี้ยงไว้ 1 ตัว วิ่งเข้าไปหาผู้ตายที่ 1 โดยไม่มีเสียงเห่าเป็นสัญญาณผิดปกติ พฤติการณ์จึงสื่อแสดงให้เห็นได้ว่าคนร้ายบางคนที่ยังอยู่ในบ้านของผู้ตายทั้งสองต้องมีความคุ้นเคยกับสุนัขที่ผู้ตายทั้งสองเลี้ยงไว้สอดคล้องกับที่นางพิสมัยเบิกความว่า จำเลยที่ 1 มีความสนิทสนมคุ้นเคยกับผู้ตายทั้งสอง พยานเคยเห็นจำเลยที่ 1 เข้าออกบ้านของผู้ตายทั้งสองบ่อยครั้ง สุนัขที่บ้านของผู้ตายทั้งสองจะไม่เห่าจำเลยที่ 1 เมื่อไม่ปรากฏว่าพยานทั้งสามเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ 1 มาก่อน จึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะเบิกความปรักปรำจำเลยที่ 1 เชื่อได้ว่าพยานทั้งสามเบิกความไปตามความจริง และโจทก์กับโจทก์ร่วมยังมีพยานตรวจสอบอีกสองคน ผู้กำกับการสอบสวน ตำรวจภูธรจังหวัดสระแก้ว ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนร่วมในคดีเป็นพยานเบิกความสนับสนุน โดยพยานเบิกความถึงขั้นตอนรายละเอียดในการรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ รวมทั้งการสืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดไปตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจนกระทั่งทราบว่ากลุ่มคนร้ายที่ร่วมกันก่อเหตุคือจำเลยที่ 1 กับพวกโดยไม่ปรากฏข้อระแวงสงสัยว่าจะกลั่นแกล้งปรักปรำจำเลยที่ 1 เช่นกัน ทำให้พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมมีน้ำหนักรับฟังมั่นคงยิ่งขึ้น ที่จำเลยที่ 1 นำสืบปฏิเสธโดยอ้างฐานที่อยู่ว่า ในคืนเกิดเหตุจำเลยที่ 1 อยู่ที่บ้านทั้งคืนไม่ได้ออกไปไหน จำเลยที่ 1 ไม่เคยไปที่บ้านของผู้ตายทั้งสองนั้น เป็นเรื่องที่ง่ายต่อการกล่าวอ้าง จำเลยที่ 1 ไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดสนับสนุน จึงไม่ทำให้มีน้ำหนักรับฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมได้ พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงมีน้ำหนักรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 1 เป็นคนร้ายที่ร่วมกับพวกใช้อาวุธมีดแทงผู้ตายทั้งสองจนถึงเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษา ส่วนความผิดฐานมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาลงโทษจำคุก 3 เดือน นั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไป ตามฎีกาของจำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 ว่า จำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 กระทำความผิดฐานร่วมกันก่อให้จำเลยที่ 1 กับพวกร่วมกันฆ่าผู้ตายทั้งสองโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ด้วยการใช้อาวุธ ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 หรือไม่ ข้อนี้โจทก์และโจทก์ร่วมมีนายโชคชัย ซึ่งรู้จักกับจำเลยที่ 6 เนื่องจากเคยร่วมชุมนุมกลุ่มมวลชนคนเสื้อแดงด้วยกันเป็นพยานเบิกความว่า เมื่อเดือนตุลาคม 2560 เวลาประมาณ 12 นาฬิกา จำเลยที่ 6 โทรศัพทให้พยานไปรับเพื่อพาไปที่บ้านของจำเลยที่ 5 เมื่อพยานไปถึงพบจำเลยที่ 4 และที่ 5 มีการพูดคุยกันเรื่องผู้ตายที่ 1 จำเลยที่ 5 บอกว่า ผู้ตายที่ 1 โกงเงินต้องการจะหาคนฆ่าผู้ตายที่ 1 จำเลยที่ 5 สอบถามจำเลยที่ 6 ว่า รู้จักพวกม็อบป็นบ้างหรือไม่ จำเลยที่ 6 ไม่ตอบ แต่บอกให้พยานออกไปรอข้างนอก พยานเดินออกไปสูบบุหรี่ห่างจากโต๊ะที่นั่งประมาณ 10 ถึง 15 เมตร คงเหลือจำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 นั่งพูดคุยกัน ต่อมาประมาณ 30 นาที จำเลยที่ 6 เรียกให้พยานกลับไปนั่งที่โต๊ะ จำเลยที่ 6 ถามพยานว่า พอจะรู้จักม็อบป็นหรือซุ่มม็อบป็น

บ้างไหม พยานตอบว่าไม่รู้จักและพูดถ่อมตัวว่าขนาดปลายังไม่ฆ่าเลยแล้วลุกออกไปจากโต๊ะไป พยานตั้งใจว่าจะไปรอจำเลยที่ 6 ยังที่จอดรถ จากนั้นจำเลยที่ 6 เดินมาหาพยานที่รถแล้วบอกให้ กลับไปที่โต๊ะ จำเลยที่ 5 มีเรื่องจะคุย พยานกลับไปหาจำเลยที่ 4 และที่ 5 จำเลยที่ 5 ถามว่า จะ รับงานใหม่ให้ค่าจ้าง 2,000,000 บาท ตกลงจ่ายให้ครึ่งหนึ่งก่อน เมื่องานแล้วเสร็จจะจ่าย ส่วนที่เหลือ พยานตกลงรับงานแต่ขอไปดูทางหนีทีไล่ว่าคนที่จะลงมือเป็นใคร มีลูกน้องหรือไม่ มี อันตรายต่อพยานหรือไม่ จากนั้นพยานลุกออกไปขึ้นรถเดินทางกลับพร้อมจำเลยที่ 6 หลังจากส่ง จำเลยที่ 6 แล้ว พยานขับรถไปที่บ้านของผู้ตายทั้งสองเพื่อไปดูที่หน้าบ้านของผู้ตายทั้งสอง พยาน เห็นผู้ตายที่ 1 ขับรถมาที่บ้านและดูแล้วลงมืออยากเพราะประตูบ้านใช้รีโมทเปิดปิด พยานสอบถาม ชาวบ้านทราบว่าผู้ตายที่ 1 เป็นคนดีและเห็นว่าเป็นคนแก่จึงโทรศัพท์บอกจำเลยที่ 5 ขอยกเลิกงาน แล้วปิดโทรศัพท์ทันทีเพราะกลัวว่าจำเลยที่ 5 จะสอบถามมากกว่านี้ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร ต่อมา หลังจากที่พยานทราบข่าวว่าผู้ตายทั้งสองถูกฆ่าตาย พยานโทรศัพท์ไปถามจำเลยที่ 6 ว่ารู้เรื่อง หรือไม่ว่าใครเป็นคนฆ่า จำเลยที่ 6 บอกว่า จำเลยที่ 5 ให้คนอื่นไปทำแล้วชื่อนายโก่ พยานไม่รู้จัก นายโก่เป็นการส่วนตัว แต่เคยเห็นอยู่ที่ตลาดเขาดินเป็นลูกน้องของจำเลยที่ 5 นายโก่คือนายชาญ ชัย และเจอกับเจอกักร่วมมีพันตำรวจตรีทัศนัย สารวัตรสืบสวนตำรวจภูธรจังหวัดสระแก้ว เป็น พยานเบิกความว่า จากการสืบสวนได้ข้อมูลแน่ชัดว่าจำเลยที่ 3 และนายชาญชัยร่วมเป็นคนร้ายใน คดีนี้ จำเลยที่ 3 และนายชาญชัยมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับจำเลยที่ 5 และจำเลยที่ 3 ยังให้การใน ชั้นจับกุมว่า นายชาญชัยเป็นคนเรียกให้ไปทำงานโดยไปวางแผนกันที่บ้านของจำเลยที่ 5 เหตุจูงใจ ที่จำเลยที่ 3 กระทำเพราะได้ค่าจ้างและเชื่อว่าจะไม่ถูกจับกุมเพราะมีจำเลยที่ 5 หนุนหลัง และเป็น การตอบแทนจำเลยที่ 5 ที่ช่วยเหลือจำเลยที่ 3 ให้เข้าทำงาน จำเลยที่ 5 เป็นพี่น้องกับจำเลยที่ 4 โดยจำเลยที่ 4 มีตำแหน่งเป็นนายกเทศมนตรี ซึ่งจากการสืบสวนทราบว่าจำเลยที่ 4 และที่ 5 มีความขัดแย้งทางการเมืองกับผู้ตายที่ 1 จนผู้ตายที่ 1 ประกาศเลิกสนับสนุนจำเลยที่ 4 และจะ สนับสนุนคนอื่นแทน พยานเชื่อว่าจำเลยที่ 4 และที่ 5 เป็นผู้ใช้ให้จำเลยที่ 3 กับนายชาญชัยฆ่า ผู้ตายทั้งสอง เพราะจำเลยที่ 3 และนายชาญชัยไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองหรือมีความขัดแย้งกับ ผู้ตายที่ 1 แต่คนที่มีความขัดแย้งคือจำเลยที่ 4 และที่ 5 และเจอกับเจอกักร่วมยังมีพันตำรวจโท ไตรสิทธิ์ รองผู้กำกับการสืบสวน สถานีตำรวจภูธรคลองหาดเป็นพยานเบิกความว่า หลังจากจับกุม จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 แล้ว พยานสืบทราบว่าบัญชีของนายชาญชัยที่เปิดไว้กับธนาคาร ก. มีการรับโอน เงินจากนายสมศักดิ์ 2 ครั้ง ครั้งแรกวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2561 รับโอนเงิน 100,000 บาท ครั้งที่ 2 วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2561 รับโอนเงิน 50,000 บาท นายสมศักดิ์เป็นลูกน้องของจำเลยที่ 5 ส่วนนาย ชาญชัยเป็นลูกน้องของจำเลยที่ 5 เช่นกันพักอาศัยอยู่ที่บ้านของจำเลยที่ 5 พยานเคยเห็น รถกระบะของนายชาญชัยจอดอยู่ในบ้านของจำเลยที่ 5 และทราบจากตาบตำรวจแดง น้องของ นายชาญชัยยืนยันกับพยานว่านายชาญชัยพักอาศัยอยู่ที่บ้านของจำเลยที่ 5 นอกจากนี้เจอกับและ เจอกักร่วมยังมีพันตำรวจเอกศตพัฒน์ ผู้กำกับการสอบสวน ตำรวจภูธรจังหวัดสระแก้ว เป็นพยาน เบิกความว่า จากการหาข้อมูลของนายชาญชัยพบว่า เคยเป็นอดีตทหารพรานและเป็นลูกน้องของ จำเลยที่ 5 แต่ได้ลาออกมาทำงานที่เทศบาลตำบลคลองหาด และเป็นผู้ติดตามจำเลยที่ 5 อย่าง ใกล้ชิด ต่อมาเมื่อเดือนมีนาคม 2561 เจ้าพนักงานตำรวจยึดรถกระบะยี่ห้อโตโยต้าสีดำของนาย ชาญชัย ตรวจสอบพบข้อมูลว่าจำเลยที่ 6 ให้นายโชคชัยขับรถไปส่งที่จังหวัดหนองคายโดยแจ้งว่า จำเลยที่ 5 สั่งให้หาคนขับรถไป พยานจึงนำนายโชคชัยมาสอบปากคำ นายโชคชัยให้การยืนยันว่า จำเลยที่ 5 ว่าจ้างให้ขับรถเข้าไปฝั่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบนายชาญชัยรอรับ

รถอยู่ นายโชคชัยรู้จักจำเลยที่ 5 และเคยไปหาจำเลยที่ 5 เมื่อประมาณเดือนตุลาคม 2560 จำเลยที่ 6 พานายโชคชัยไปพบจำเลยที่ 4 และที่ 5 ที่บ้านของจำเลยที่ 5 จำเลยที่ 4 และที่ 5 ว่าจ้าง นายโชคชัยให้ไปฆ่าผู้ตายที่ 1 ตอนแรกนายโชคชัยตกลงรับงานแต่ภายหลังล้มเลิก นายโชคชัยยัง ให้การว่า ได้สอบถามจำเลยที่ 6 เรื่องที่ผู้ตายทั้งสองถูกฆ่าตาย จำเลยที่ 6 บอกนายโชคชัยว่า จำเลยที่ 5 ได้ให้นายชาญชัยไปจัดการแล้ว และต่อมาวันที่ 7 สิงหาคม 2561 มีการจับกุมจำเลยที่ 6 ได้ จำเลยที่ 6 ให้การปฏิเสธแต่ได้ให้การในรายละเอียดว่า จำเลยที่ 5 เคยเล่าความขัดแย้งระหว่าง จำเลยที่ 5 กับผู้ตายที่ 1 ให้ฟัง จำเลยที่ 6 เคยพานายโชคชัยไปที่บ้านของจำเลยที่ 5 และจำเลยที่ 6 ยังให้การอีกว่า หลังเกิดเหตุแล้วได้พาจำเลยที่ 5 ไปหลบซ่อนตัว ระหว่างที่ขับรถไป จำเลยที่ 6 สอบถามจำเลยที่ 5 ว่า มีเรื่องอะไร จำเลยที่ 5 บอกว่าได้ใช้ให้นายชาญชัยและจำเลยที่ 3 ไปฆ่า ผู้ตายที่ 1 แล้ว เห็นว่า แม้โจทก์กับโจทก์ร่วมจะไม่มีประจักษ์พยาน แต่คำให้การและคำเบิกความ ของพยานโจทก์และโจทก์ร่วมที่ว่า จำเลยที่ 4 และที่ 5 ใช้ให้นายชาญชัยกับพวกไปฆ่าผู้ตายที่ 1 ซึ่งเป็นส่วนสาระสำคัญนั้น มีความสอดคล้องเชื่อมโยงกันสมเหตุผล เริ่มตั้งแต่ชั้นเตรียมวางแผน ขั้นตอนการดำเนินการกระทำความผิดและขั้นตอนหลังเกิดเหตุ ซึ่งรายละเอียดขั้นตอนต่าง ๆ ที่ เกิดขึ้นเป็นเรื่องราวที่พยานโจทก์และโจทก์ร่วมจะร่วมกันปั้นแต่งเรื่องราวขึ้นเองเพื่อปรักปรำ จำเลยที่ 4 และที่ 5 โดยเฉพาะพันตำรวจตรีทัศนัย พันตำรวจโทไตรสิทธิ์ และพันตำรวจเอกศต พัฒนา เป็นนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ร่วมสืบสวนสอบสวนคดีนี้มาตั้งแต่ต้น อันเป็นการปฏิบัติการไปตาม อำนาจหน้าที่โดยไม่ปรากฏว่าพยานโจทก์และโจทก์ร่วมทุกปากมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ 4 และที่ 5 มาก่อน หรือปรากฏเหตุจูงใจใด ๆ ที่จะเบิกความปรักปรำจำเลยที่ 4 และที่ 5 ซึ่งในที่สุด แล้วนายโชคชัยก็ได้เป็นคนร้ายที่ร่วมลงมือฆ่าผู้ตายทั้งสอง โดยกลุ่มคนร้ายที่ลงมือฆ่าผู้ตาย ทั้งสองคือจำเลยที่ 3 กับพวก โดยไม่ได้ประสงค์ต่อทรัพย์สิน เนื่องจากทรัพย์สินของผู้ตายทั้งสองใน บ้านที่เกิดเหตุไม่มีอะไรสูญหายไป แม้กระทั่งสร้อยคอทองคำที่ผู้ตายที่ 1 สวมใส่อยู่ก็ตาม นอกจากนี้กลุ่มคนร้ายที่ลงมือฆ่าผู้ตายทั้งสองก็ไม่ปรากฏว่ารู้จักหรือเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับ ผู้ตายทั้งสองมาก่อน พฤติการณ์บ่งชี้ได้ว่ากลุ่มคนร้ายประสงค์ที่จะเอาชีวิตของผู้ตายทั้งสองเพียง สถานเดียวเท่านั้น ตามที่ได้รับการชี้แจง วาน ซึ่งก็ปรากฏข้อเท็จจริงจากคำเบิกความของพยาน โจทก์และโจทก์ร่วมหลาย ๆ ปากด้วยกันว่า ผู้ตายที่ 1 มีความขัดแย้งทางการเมืองอย่างรุนแรงกับ จำเลยที่ 4 และที่ 5 อีกทั้งเรื่องและผู้ตายที่ 1 ให้จำเลยที่ 4 และที่ 5 กู้ยืมเงินไป 10,000,000 บาท ซึ่ง ผู้ตายที่ 1 เคยพูดไว้ก่อนตายว่า หากผู้ตายที่ 1 เป็นอะไรไป ก็มีเพียงจำเลยที่ 4 และที่ 5 เท่านั้นที่เป็นคนทำ แสดงให้เห็นได้ว่าผู้ตายที่ 1 มีปัญหาขัดแย้งรุนแรงกับจำเลยที่ 4 และที่ 5 จริง ดังนี้ พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมที่นำสืบมาสามารถเชื่อมโยงไปถึงจำเลยที่ 4 และที่ 5 ให้ รับฟังได้ว่า จำเลยที่ 4 และที่ 5 ร่วมกันก่อให้จำเลยที่ 1 กับพวกฆ่าผู้ตายทั้งสองโดย ไตรตรงไว้ก่อน ด้วยการชี้แจง วาน ที่จำเลยที่ 4 นำสืบว่า จำเลยที่ 4 ไม่มีความขัดแย้งกับผู้ตายที่ 1 จำเลยที่ 4 ไม่เคยรู้จักและไม่เคยพบกับนายโชคชัย ไม่เคยจ้างนายโชคชัยให้ไปฆ่าผู้ตายที่ 1 จำเลยที่ 4 ไม่รู้จักจำเลยที่ 3 และไม่ได้ใช้ ช้าง วาน ให้ก่อเหตุคดีนี้ เช่นเดียวกับจำเลยที่ 5 ที่นำสืบ ทำนองเดียวกันว่า จำเลยที่ 5 ไม่เคยมีความขัดแย้งกับผู้ตายทั้งสอง และไม่เคยรู้จักนายโชคชัยมา ก่อน จำเลยที่ 5 ไม่เคยติดต่อจำเลยที่ 2 และที่ 3 นั้น คงมีเพียงจำเลยที่ 4 และที่ 5 เบิกความ กล่าวอ้างลอย ๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดสนับสนุน โดยเฉพาะพยานบุคคลที่จำเลยที่ 4 นำมา สืบก็ไม่สามารถยืนยันข้อเท็จจริงตามที่จำเลยที่ 4 เบิกความได้ พยานหลักฐานของจำเลยที่ 4 และที่ 5 จึงไม่มีน้ำหนักรับฟังหักล้างพยานโจทก์และโจทก์ร่วมได้ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 4

และที่ 5 ร่วมกันก่อให้เกิดจำเลยที่ 1 กับพวกร่วมกันฆ่าผู้ตายทั้งสองโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ด้วยการใช้อ้าง วาน การกระทำของจำเลยที่ 4 และที่ 5 จึงเป็นความผิดตามฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษามานั้นชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย แต่สำหรับจำเลยที่ 6 ทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วม ข้อเท็จจริงคงฟังได้ความแต่เพียงว่า จำเลยที่ 6 เข้าไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ตอนที่มีการว่าจ้างนายโชคชัยโดยไปที่บ้านของจำเลยที่ 5 เท่านั้น ซึ่งนายโชคชัยปฏิเสธไม่รับงาน ส่วนเหตุการณ์ตอนที่จำเลยที่ 1 กับพวกลงมือฆ่าผู้ตายทั้งสองนั้น ไม่มีข้อเท็จจริงใดหรือพฤติการณ์ใด ๆ ที่เชื่อมโยงไปถึงจำเลยที่ 6 ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องด้วยอย่างไรหรือไม่ คงได้ความแต่เพียงจำเลยที่ 6 โทรศัพท์ให้นายโชคชัยขับรถของนายชาญชัยไปส่งที่จังหวัดหนองคายเท่านั้น เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมที่นำสืบไม่อาจพิสูจน์ให้รับฟังได้มั่นคงว่าจำเลยที่ 6 มีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิดด้วยการใช้ อ้าง วาน ด้วยแล้ว กรณีจึงมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 6 ได้ร่วมกระทำความผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ 6 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง สำหรับความผิดฐานร่วมกันช่วยเหลือผู้อื่นซึ่งเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดเพื่อมิให้ถูกจับกุม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 189 นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมคงได้ความเพียงว่า ขณะที่จำเลยที่ 6 โทรศัพท์ให้นายโชคชัยขับรถของนายชาญชัยซึ่งเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดไปส่งที่จังหวัดหนองคาย นายชาญชัยได้หลบหนีไปที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวแล้ว โดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 6 ช่วยเหลือในการหลบหนีดังกล่าวแต่อย่างใด การกระทำของจำเลยที่ 6 จึงไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 189 แม้ความผิดฐานดังกล่าวจะต้องห้ามไว้ในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาก็มีอำนาจพิพากษายกฟ้องในความผิดฐานนี้ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 สำหรับเรื่องค่าสินไหมทดแทนทางแพ่งนั้น เมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งคดีแล้ว เห็นว่า ค่าสินไหมทดแทนที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 กำหนดให้แก่โจทก์ร่วมนับว่าเป็นจำนวนที่เหมาะสมแล้ว แต่ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 กำหนดให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 ถึงที่ 5 ร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 2,050,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 29 มกราคม 2561 อันเป็นวันทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จนั้น เห็นว่า ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกามีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 แก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 และมาตรา 224 เป็นผลให้ดอกเบี้ยผิดนัดปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 3 ต่อปี บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี จึงให้คิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ผิดนัดจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ตามมาตรา 7 ปรับเปลี่ยนโดยพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราร้อยละ 2 ต่อปี หรืออัตราตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ที่ปรับเปลี่ยนโดยพระราชกฤษฎีกา บวกด้วยอัตราร้อยละ 2 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ชำระหนี้เสร็จ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยและกำหนดอัตราดอกเบี้ยให้เป็นไปตามพระราชกำหนดดังกล่าวได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 และมาตรา 252 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 6 และในส่วนดอกเบี้ยของค่าสินไหมทดแทนให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 ถึงที่ 5 ให้ชำระในอัตราร้อยละ

7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 29 มกราคม 2561 เป็นต้นไป จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม ทั้งนี้อัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ร่วมขอ ค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแพ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

รังสรรค์ โรจน์ชีวิน · สาคร ตั้งวรรณวิบูลย์ · เกรียงศักดิ์ โฆมานะสิน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4754-4755/2565>